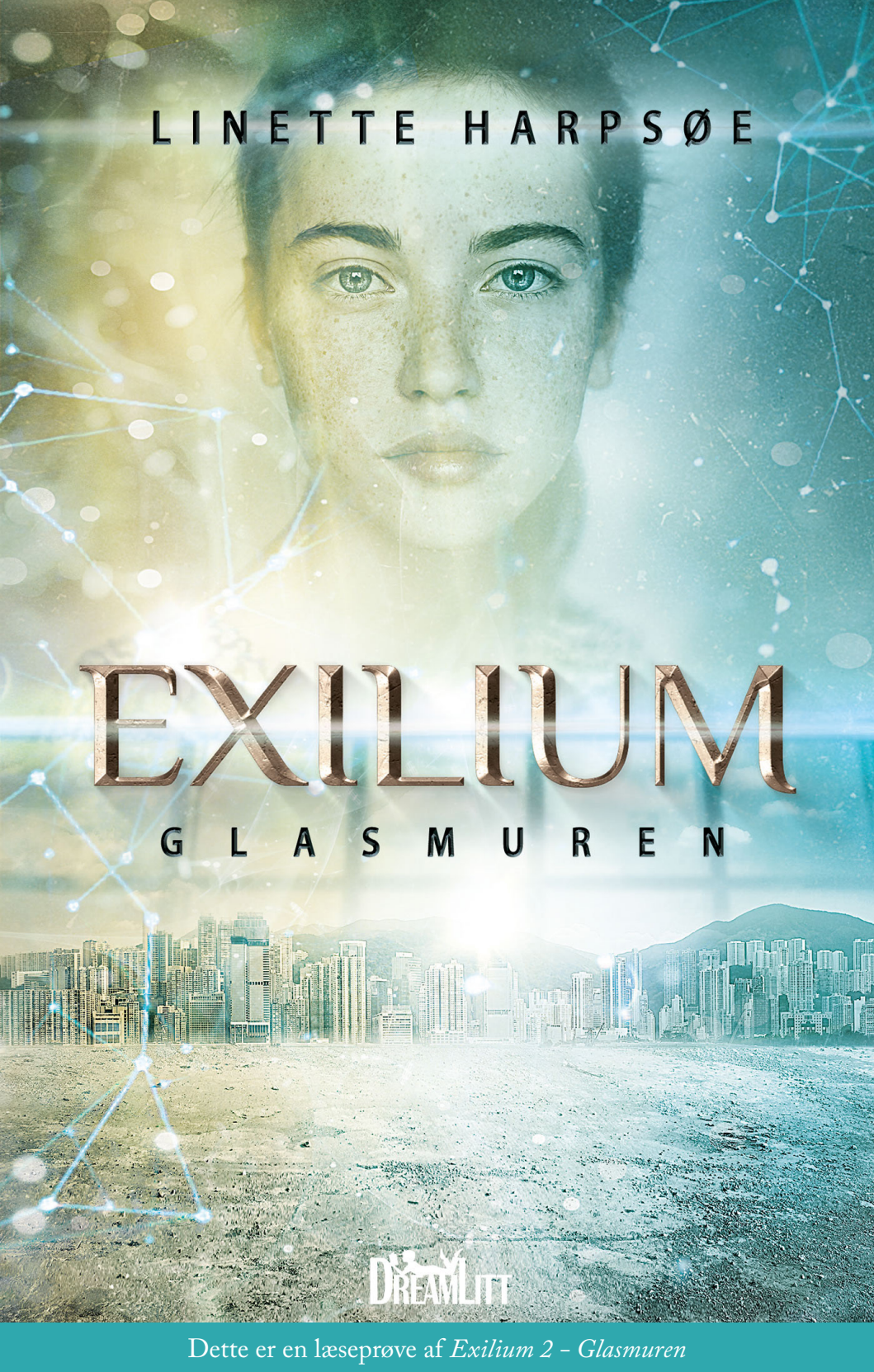

LINETTE HARPSØE

EXILIUM

GLASMUREN

DREAMLIT

Dette er en læseprøve af *Exilium 2 - Glasmuren*

Exilium 2, Glasmuren

Af Linette Harpsøe

Læseprøve af 1. udgave 2017

Redaktør | Mie Møller Bie

Omslag | BRETH DESIGN v/Mette Breth

DTP | Diana Sørensen

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Af samme forfatter

Exilium 1, De Fejlfødte

Exilium 2

Glasmuren

Linette Harpsøe

DreamLitt

Prolog

*“Most of the evil in this world
is done by people with good intentions.”
T.S. Eliot*

1

Fry

“Vi kan ikke blive her.” Oversergent Johnson var ikke villig til at forhandle. Han så sig omkring og strøg hånden hen over sit karseklippede hoved. Der var intet venligt over hans udseende, intet rart eller varmt. Han var hård som jorden under vores fødder.

“De kom igennem før os,” sagde jeg gennem vinden uden at se mig tilbage på hverken ham eller Elin Holst. “Timo ... Anika ... og Dingo ... Det var deres fodspor, vi så nede i tunnelen. De er her et sted. Vi er nødt til at lede efter dem.”

“Se dig dog omkring, Fry. Her er ingen andre end os,” råbte han efter mig.

“Jeg efterlader dem ikke!”

“Vi må væk. Her er ikke sikkert. Hvem som helst kunne have brugt den tunnel.”

“Nej, for det var Dingo, der fortalte om den.” Før jeg fik chancen for at søge væk, trådte Johnson ind foran mig. “Flyt dig,” forlangte jeg.

“Vi ved ikke, hvor helvede vi er. Måske var det dine venner, måske var det blodhundene. Vi ved det ikke. Og derfor er det fuldstændig hul i hovedet at lede efter dem.”

Elin kunne have talt ham til fornuft, det vidste jeg, hun kunne. Jeg søgte hendes blik, men hun så ud på det øde landskab i stedet, ud på markerne og skovene, der så alt andet end velkomne ud.

Hun skuttede sig i vinden, trak armene tæt ind til kroppen.

“Dine venner kan være alle steder, Fry,” sagde hun endeligt. “De vidste, hvordan de skulle bruge tunnelen, så de kom ud det rigtige sted. Det er nytteløst at lede efter dem i denne her blæst.”

Jeg havde lyst til at fortælle hende, at hun tog fejl, at hvis hun ikke hjalp mig, kunne hun skride ad helvede til. Alligevel gav en stemme bagerst i hovedet hende ret.

Jeg havde blæst hul i tunnelen med mine evner for at få os ud.

Hvem end, der havde været i tunnelen før os, så havde de kendt den rigtige vej ud.

Og det var ikke her.

Nøgne træer og øde marker var alt, der var at se, så langt øjet rakte. Landskabet var forladt og trist, intet menneske var at spotte i miles omkreds. Det løb mig koldt ned ad ryggen, og jeg skuttede mig i den kølige forårssol. Det var flere måneder siden, jeg sidst havde været udenfor, sidst havde set solen og stået under den åbne himmel. Dengang jeg sad i isolation sammen med min familie i karantænezonen, drømte jeg om at blive fri, at blive reddet og atter være i stand til at løbe omkring under solen og mærke de varme stråler mod ansigtet.

Men jeg lærte hurtigt, at det at blive reddet ikke var det samme som at blive fri. Intet var blevet, som jeg havde forestillet mig det, efter Fortets helikopter kom og samlede os op.

En finger gled hen over tatoveringen på halsen.

Kombinationsnummeret bulede svagt – nr. 58 fra zone 2-1. Tallene var en påmindelsen om det, jeg havde været igennem, om mit ophold på Fortet og i Kuben. Tallene var ru og ujævne. *Og jeg skal bære dem, til jeg dør.*

Organisationen havde vist sig at være den virkelige fjende. Oppe på loftet i mine forældres hus havde jeg ikke frygtet andet end det, der bevægede sig omkring i natten. De menneskeædende snegle kunne holde mig vågen flere timer i streg. Frygten havde lammet mig og gjorde mig til sin slave. Jeg troede, de ville slå os alle ihjel, kvæle os i deres slim og æde os stykke for stykke. Havde jeg vidst dengang, hvad fremtiden ville bringe, ville jeg så have levet anderledes? Ville jeg have gjort mere for at fortælle min mor og far, at jeg elskede dem?

Sikkert ikke.

Tanken var bitter, men sand. Organisationen havde brugt mig som en brik i deres bizarre eksperiment. Jeg lagde hånden på min nu atter flade mave. Imod min vilje var jeg blevet brugt som rugemaskine og endte med at give fødsel til en hybrid, en krydsning mellem menneske og snegl – en Fejlfødt.

Og mit DNA var ikke det eneste, de brugte.

Jeg så Timo Svensson for mit indre blik. De buskede øjenbryn og det lyse hår. Det havde været langt, da jeg mødte ham, da min familie invaderede hans hus, og vi barrikaderede os i hans forældres entré. Han havde været min fjende, en hindring, der stod i vejen for min overlevelse. Han havde tit talt til mig, men jeg havde ikke ønsket at lære ham at kende. Først da stormen ramte, da huset blev splittet ad, og

vi var nødt til at flygte, lod jeg ham komme tæt på. I Kuben blev hans DNA matchet med mit. Væsnet, de skar ud af mig, var vores. *Vores barn.*

Jeg rystede på hovedet ad tanken. Det, der havde vokset inden i mig, var ikke menneskeligt. Jeg kunne ikke tænke på det, som om Timo og jeg havde et barn sammen. Min krop blev brugt som et hylster. Intet andet. Jeg var en fødemaskine for Organisationen. Det eneste, de var interesserede i, var mine gener og min livmoder. *Indtil de opdagede, at jeg var mere værd.*

Den eneste grund, til de også brugte Timos DNA, var, fordi de ønskede en Fejlfødt, der var mere tilbøjelig til at tage ordrer fra mennesker.

Kulden klamrede sig til mig. Blodhundene – betalte lejemordere sendt af Organisationen – havde været efter mig nede i Kuben, før det hele styrtede sammen, og vi flygtede hertil. Men hvorfor? Jeg kunne ikke tale med sneglene, ikke lige som min bedste veninde Anika. Så hvorfor var de efter mig?

Det var kun Elin, der havde været min observatør på For-tet, som havde set hybriden efter fødslen. Hun sagde, det lignede et rigtigt menneske.

Men det var det ikke. Og det blev jeg ved med at minde mig selv om.

“Solen er på vej ned,” sagde Johnson. “Fart på.”

Vi havde allerede gået i over en time. Vores dragter gjorde

ikke meget for at holde på varmen. Elin blev ved med at fable om, at vores kroppe var i chok.

“Vi kan ikke gå hurtigere,” påpegede hun, hvilket kun fik Johnson til at øge tempoet.

“Hvis sneglene kommer, er det lige meget. Vi har ikke en chance. Mine evner ... jeg er ikke sikker på, at det er nok,” tilkendegav jeg.

“Med den indstilling er det i hvert fald ikke.” Johnson rystede på hovedet ad mig.

“Jeg gør mit bedste.”

“Gør du virkelig?” Han stoppede så pludseligt, at jeg næsten gik ind i ham. “For jeg ser ikke ligefrem en kriger foran mig, når jeg ser på dig. Du er et barn. Intet andet. Du ved slet ikke, hvad det vil sige at kæmpe, hvad det vil sige at give sig selv fuldt ud.”

“Du så, hvad jeg gjorde nede i tunnelen, du så, hvordan jeg dræbte de bæster.”

“Forkert. Jeg så dig forgæves forsøge at vælte en mur, og først ved dit tredje eller fjerde forsøg lykkedes det dig. Indrøm det. Du har ikke kontrollen. Dine evner ... du behersker dem ikke. Det er dem, der styrer dig, ikke omvendt. Det var et held, du ikke fik os alle tre slået ihjel.”

Jeg tænkte tilbage på sneglene nede i EXIT-tunnelen, som jeg med mine nyopdagede evner havde revet fra hinanden. Det sitrede stadig svagt i hænderne, når jeg tænkte på energien, der var blevet skudt ud af håndfladerne.

Elin åbnede munden for at protestere, men Johnson bremsede hende med en løftet hånd.

“Du glemmer, at jeg ved mere om dig, end du tror. Jeg hørte dem ... dine optagelser ... og de var ynkelige.”

Påmindelsen om min diktafon gik lige i hjertet. Jeg havde næsten glemt alt om den, om de mange timers optagelser fra min tid sammen med min familie i mit lille hjem i karantænezonen. Det var den, der havde fået mig igennem de svære tider, gennem frygten og rædslen. *Og Johnson har hørt det hele. Hvert et ord.*

“De optagelser var private. De var mine.”

“Du er Organisationens ejendom. Et emne som dig *har* ikke et privatliv. Du er så vred på verden omkring dig. På mig, på Elin, på alle, du møder. Men hvad med dig selv?” Han rystede på hovedet ad mig. “Du gemte dig oppe på loftet, hvor du beklagede dig over din far og din mor. Hvor lidt, de gjorde for dig, hvor skør, din far blev til sidst. Du bebrejdede alle andre, men ikke på et eneste tidspunkt så du indad. Hvornår kæmpede *du* for dine forældre? Hvornår kæmpede *du* for din overlevelse og gjorde op med de slimede bæster?”

“Johnson ...” Elin lød truende, “... det er nok. Lad hende være.”

Han ignorerede hende og trådte endnu tættere på mig. “Du gjorde intet. Du skjulte dig som en kujon og gav alle andre skylden. Du er sytten år, for himlens skyld. Vil du forblive et barn eller tages seriøst som en voksen? Det er dit valg. Men vi har ikke hele dagen.”

Vi fortsatte ufortrødent i stilhed. Kun den tiltagende vind fik træernes grene til at knirke og knage. Jeg havde det, som om vi var midt i en drøm. Hver gang jeg flyttede blikket fra

Johnsons ryg, så jeg mørket bevæge sig omkring os. Sneglene kom nærmere og nærmere. Deres metalliske toner sang i mine ører.

Jeg kunne ikke se dem.

Men jeg var sikker på, at de var der.

Det måtte de være.

En arm lagde sig om mine skuldre. Det var Elin. Hun forsøgte at tvinge varme ind i min krop ved at gnubbe min overarm med sin ene hånd.

Det hjalp ikke.

Det var ligesom at gnide is mod is.

“Vi skal bare gå lidt endnu,” hviskede hun mellem klappende tænder. “Vi skal nok klare den.”

Mørket omkring os var tæt, men i månens skær var hendes profil tydelig, præcis som resten af landskabet omkring os.

“Der var engang, hvor du var bedre til at lyve,” sagde jeg. Tænderne klappede, så det gjorde ondt helt op i hjernen. Det var svært at fokusere på meget andet end smerten. Hvor længe var det siden, jeg havde mistet følelsen i tæerne? En halv time? En time? Eller to?

Sneglene ville snart dukke op.

Det var kun et spørgsmål om tid.

Og hvem ville blive den første? Johnson eller Elin? For sandheden var jo, at jeg ikke havde skyggen af kontrol. Johnson havde ret. Hvis jeg skulle redde mig selv, så kunne jeg ikke samtidig redde dem. Jeg skulle vælge, det var jeg tvunget til. Kontrollen var en illusion.

“Du kan ikke give op nu, Fry,” sagde Elin.

“Hvem siger, at jeg har givet op?”

“Dine læber er helt blå.”

“Godt. Så ligner de dine.”

Johnson havde tændt sin lommelygte. Lyskeglen oplyste den grussti, der førte os videre ud i mørket. Hans ånde voksede som tåge foran hans ansigt. Heller ikke hans sikre skridt var så sikre længere. Han gik langsommere end normalt. Selv ikke han kunne bekæmpe kulde med kulde.

I lygtens skær navigerede han os rundt i det ukendte landskab. Der var intet beboeligt i sigte. Det var, som om vi var landet et sted midt på månen, hvor der aldrig havde været mennesker før.

“Johnson mente ikke det, han sagde tidligere.”

“Jo, han gjorde.”

“Han sagde det kun, fordi han ikke ved bedre ... fordi han ikke kender dig.”

Jeg havde lyst til at spørge hende, om han havde ret, om hun følte det samme som ham, at jeg ikke havde gjort nok. Men jeg kunne ikke få mig selv til at spørge. Måske var det, fordi jeg ikke ønskede at høre hende sige ja, eller måske var det, fordi jeg frøs så meget, at jeg ikke kunne koncentrere mig om at forme ordene.

“Anika og de andre ... de skal nok klare sig.”

Jeg rynkede på panden. “Er det sådan, du gør med Ea?” Jeg vidste, emnet var betændt, som en inficeret byld, men jeg var ligeglad. “Du virker altid så rolig ... så sikker. Men hvad med indeni? Går du virkelig bare og fortæller dig selv,

at det hele er fint, at hun er okay, hvor hun så end er, og så er alting godt?”

“Sådan fungerer det ikke, Fry.”

“Men det er jo sådan, du gør.”

Ea var Elins datter, en datter, som hun ikke havde haft kontakt med, siden Organisationen tog hende.

“Hvis jeg træder ved siden af, så gør de hende måske fortræd.”

Men Elin havde jo trådt ved siden af. Hun havde vendt Organisationen ryggen. Hun valgte mig over dem. *Og det har med al sandsynlighed kostet hendes datter livet.*

Tanken fik den dårlige samvittighed til at skylle ind over mig. Jeg kendte ikke Elins datter. Jeg kendte kun hendes navn. Ea. Alligevel ønskede jeg hende ikke noget ondt. Hun var ikke andet end endnu et uskyldigt offer fanget i Organisationens spil. Det var sådan, Dingo havde forklaret mig det.

“Ea tænker sikkert også på dig,” sagde jeg i et flygtigt forsøg på at trække i land. Ud fra den rynkede pande og det nedkastede blik var jeg dog ikke så sikker på, at min bemærkning havde den ønskede effekt. “Hey,” sagde jeg derfor og stoppede helt op. “I skal nok finde hinanden igen. Det gode vinder altid til sidst. Gør det ikke?”

Elins blå læber fortrak sig til et krampagtigt smil. Hendes røde hår sad ikke længere i en sirlig knold, men flagrede løst omkring hendes blege ansigt og briller.

“Du er noget helt særligt, Fry, og jeg ved godt, at jeg ikke har behandlet dig rigtigt, og lige meget hvor meget jeg undskylder, så vil det aldrig være undskyldning nok. Men jeg

vil gerne have, at du ved, at du er noget helt unikt, også for mig. Jeg har brug for, at du ved, at jeg virkelig troede, at mit arbejde, at alt det, vi udrettede på Fortet og i Kuben, var i menneskehedens bedste interesse ... jeg havde aldrig troet ...” Hun tav og så ud til at lede efter ordene. “Jeg havde aldrig troet, at mit arbejde kunne bruges til at starte tredje verdenskrig. Havde jeg bare vidst det dengang, så –”

“Vent, hvad?” Jeg afbrød hende, før hun kunne få endnu et ord over sine skælvende læber. “Tredje verdenskrig? Elin, hvad snakker du om? Det lyder jo fuldstændig –”

“– vanvittigt?” afsluttede Johnson for mig.

Jeg havde været så opslugt af Elin, at jeg næsten helt havde glemt den ambitiøse kommandosoldat.

“Ikke desto mindre har Elin ret. Organisationen har snydt os. De har ikke planer om at redde menneskeheden fra sneglene.” Han fnøs, næsten som om det, han fortalte, var så åbenlyst, at han skammede sig over ikke at have set det tidligere. “De Fejlfødte er ikke bare hybrider, de er nærmere et våben. Et våben, som ikke kun har forbindelse til menneskeracen, men også til sneglene.”

“Men hvilken forskel gør det?” spurgte jeg uden rigtigt at se sammenhængen imellem de Fejlfødtes evner og det udsagn, at de ligefrem skulle være et våben. Jeg havde jo også evner, der måtte beskrives som overnaturlige. Var jeg så også et våben i Johnsons øjne?

“Organisationen vil tæmme dem.”

“De Fejlfødte?”

“Nej, sneglene. Og når først de Fejlfødte har hundrede

procent kontrol over de slimede skabninger, så er der intet, der står imellem dem og resten af verden. De vil erklære krig mod alt og alle, og intet menneske vil være i stand til at stoppe dem. Hæren af Fejlfødte og snegle vil være ustopkelig.”

“Men det er ikke i orden,” fremstammede jeg og dukkede hovedet for blæsten. “Hvorfor ikke bare bruge de Fejlfødte til at komme af med sneglene og redde Danmark? Hvorfor er det ikke godt nok?”

“Fordi magt gør mennesker gale. Det, du så i Kuben, er intet, i forhold til hvad Organisationen kan finde på at gøre ved resten af verden, hvis ikke nogen stopper dem.”

Tredje verdenskrig.

Ordene gav genlyd i mit hoved, for hvert skridt jeg tog. Inden længe var det ikke kun mine tæer, jeg ikke kunne mærke. Fra knæene og nedefter var jeg stort set følelsesløs. Mine ører var så kolde, at jeg måtte mærke efter, om de var faldet af.

Til sidst sank jeg sammen med ansigtet vendt mod den hårde sti.

“Hey, Fry? Fry, rejs dig op.”

Elin råbte mig ind i hovedet, men mine ben ville ikke, som jeg ville. Jeg befalede dem at gå, bad dem om at rejse sig, men det virkede ikke. De var lammet af kulde.

“Johnson, stop. Johnson, hjælp mig,” bad hun.

Tænderne klaprede så højt, at det lød som en hammer inde i hovedet.

Det næste, jeg mærkede, var kolde hænder, der samlede mig op fra jorden, og arme, der holdt mig fast. Jeg var atter i bevægelse, men det var ikke mine fødder, der bar mig frem.

Laden stank af gammel fuglelort. Hvis ikke jeg havde været så lammet af chok, havde jeg sikkert rynket på næsen ad det.

Det var Elin, der havde fået øje på den gamle gård. Johnson tvang ladeporten op og fik os alle indenfor.

“Hvor er vi?” hviskede jeg ind i skulderen på Elin, da Johnson satte mig på jorden for at udforske stedet. Havde det ikke været for hendes arme om skuldrene, var jeg formentlig skvattet om på stedet. Fingrene krampede smertefuldt. Alligevel bemærkede jeg, at jeg ikke var den eneste, der havde det skidt.

“Du fryser,” sagde jeg og trykkede mig tættere ind til Elin.

“Det er okay. Tænk ikke på mig. Det er dig, vi skal have varmet op.”

Lyskeglen fra Johnsons lommelygte viste vej. Støvet kildede mig i halsen og kløede mig i øjnene. Men det betød intet. Stedet ville give os endnu en dag, endnu en nat at leve i. Håbet begyndte atter at spire i mit bryst.

“Stedet ser ud til at være forladt. Jeg tror ikke, her har været nogen i meget lang tid.” Han lukkede porten, lagde en bjælke for dobbeltdørene og slog slåen for. Ingen kunne komme ind. Eller ud.

Hvor mange gange havde jeg ikke stolet på låste døre og vinduer? Og hvor mange gange havde jeg ikke taget fejl?

Jeg huskede, hvordan jeg selv havde boltret døre og vinduer til, sørget for, at hver en slå var slået for, og hver en lås var låst. *Og nu er vi tilbage ved udgangspunktet, forskanset bag tykke vægge og låste døre, fordi sneglene huserer i mørket udenfor. Igen er vi snegleføde, nederst i fødekæden.*

“Hey, er du okay?” spurgte Elin. Hun så bekymret på mig. Jeg rystede på hovedet. “Jeg er kold ... træt ... fryser.”

“Og hvordan har du det ellers? Har du kvalme eller hovedpine? Og hvad med dine fingre og tæer. Kan du mærke det her?” Hun trykkede om mine stive fingre. Det føltes anderledes, som om det ikke var mine fingre, hun trykkede på. Jeg kunne mærke presset, men ikke sådan, som jeg burde.

“Bål ...” sagde jeg, “kan vi ikke lave et bål?”

“Lad os tjekke resten af stedet først,” svarede Johnson.

Gammelt ragelse var stablet fra gulv til loft. En samlers drøm, tænkte jeg. Gamle traktormaskiner og haveredskaber dominerede imperiet af ligegyldige ting. Lugten af fuglelort blev ikke bedre, da vi trådte igennem en knirkende dør ind til selve hovedhuset. Hårene på armene rejste sig. En omklamrende fornemmelse lagde sig over mig som en kløende dyne. Var der andre i huset end os?

Når jeg så mig omkring, var der ingen.

Men følelsen blev siddende.

Måske er det genfærd, tænkte jeg for at aflede følelsen af at blive iagttaget. *Måske spørger det hver aften på det her tidspunkt.*

Lyskeglen viste os langsomt vej igennem dyngerne af ragelse, og hver gang Johnson lod den glide fra side til side, sprang nye monstre op i ansigtet på mig. Første gang var det en gammel gyngestol, anden gang var det pander og gryder, og tredje gang var det en slidt sofa, hvor fjedrene var groet ud igennem hynderne. Alt var møgbeskidt og ubeboeligt. Intet menneske ville have lyst til at leve her. *Ikke medmindre noget udenfor er efter dig.*

“Vi bliver her i nat.” Johnson lod Elin og mig gå først ind i det lille soveværelse for enden af gangen. Stanken af urin slog mig i ansigtet.

“Føj for helvede,” røg det ud af mig.

“Katte,” mumlede Elin. “Det er sikkert herreløse katte, der har været her før os. Men jeg tror ikke, de kommer tilbage, når vi er her.”

Sengen i hjørnet var stor nok til to. Johnson indvilgede i at tage det mindre værelse på den anden side af gangen.

“Er du sikker på, det er en god idé at gå hvert til sit?” hørte jeg Elin hviske.

“Der er intet at være bange for. Vi er i sikkerhed her.”

Jeg sagde ikke Johnson imod, til trods for at den prikkende fornemmelse ikke ville slippe mig. Jeg var for kold og for udmattet til at diskutere.

Johnson forlod os for at finde dyner og hynder. Han tog lommelygten med sig. Måneskinnet, der trængte ind gennem skodderne, oplyste værelset nok til, at det var muligt at finde rundt.

“Kan vi få ild i den der?” spurgte jeg og pegede over på pejsen, imens jeg forsøgte at omfavne mig selv og den smule varme, min krop selv var i stand til at producere.

“Den ser tilstoppet ud. Jeg tror ikke, den har været brugt længe. Vi risikerer at sætte ild til hele huset, hvis vi tænder op.”

Betrækket på sengen var plettet og stift. Jeg rynkede på næsen ad de brune plamager.

“Inderst eller yderst?” spurgte Elin.

Havde jeg haft kræfterne til det, havde jeg himlet med øjnene ad hende. I stedet trak jeg bare på skuldrene og gav et utilfreds grynt fra mig.

“Fint. Du kan sove inderst.”

Støv hvirvlede op, da hun trak betrækket til side. Vi hostede for at rense lungerne. En mus gav lyd fra sig og pilede ned fra sengen og skød hen over gulvet. I et splitsekund troede jeg, at den ville løbe direkte op ad mit ben, men inden den nåede mig, drejede den af og forsvandt ind i et hul i væggen. *Sikkert ind til alle sine fætre og kusiner.*

“Måske vi bare skulle sove inde i stuen,” sagde jeg. “Så kan vi lade musene få sengen igen.”

“Du er vel ikke bange for mus, er du vel?”

“Næ,” løj jeg og trak på skuldrene. “Det var mere for din skyld.”

Jeg hadede mus. Jeg kunne ikke fordrage dem. Rotter var heller ikke ligefrem min favorit, men mus var bare noget af det værste. Deres små prikkende øjne, deres hurtige og utilregnelige bevægelser. De var for små til at æde og for store til at ignorere.

Da Johnson kom tilbage, sad jeg med ryggen mod sengegærdet, knæene trukket op under hagen og armene omkring benene. Jeg havde stadig ikke formået at ryste den urolige følelse af mig.

“Vi kan ikke tænde bål,” forklarede han og rakte Elin de tæpper, han havde haft held med at finde. “Og den her. Tag den på.” Han holdt noget op, der lignede en gammel hængt kat.

Elin trak skindhuen ned over hovedet. Selv når hun havde den på, lignede den stadig en hængt kat.

“Hvor længe tror du, vi kan blive her?” spurgte hun.

“I morgen tidlig tjekker jeg resten af gården. Lige nu må vi tage en dag ad gangen. Og hent mig, hvis I får brug for noget. Jeg sover lige ovre på den anden side af gangen.”

Døren knagede stille, da Johnson lukkede den bag sig. Måneskinnet oplyste Elins skikkelse.

“Her,” sagde hun, “der er to huer.” Hun rakte mig den hængte kats tvilling. Jeg tog den kun på, fordi jeg frøs mere, end jeg var villig til at indrømme.

Den nat svævede jeg ud og ind af hvileløse drømme. Jeg så hele tiden min veninde for mig. Anika Marker lignede sig selv, men alligevel var noget anderledes. Jeg kunne bare ikke se, hvad det var. Timo var der også, sammen med Joshua Dingo, drengen, jeg havde mødt i ISO på Fortet. De talte alle tre i munden på hinanden, men jeg kunne ikke høre dem. Deres munde bevægede sig, men alting var uden lyd.

Når jeg så dem ind i øjnene, løb det mig koldt ned ad ryggen.

De var bange.

Noget havde skræmt dem.

Angst og frygt stod malet hen over deres ansigter, og jo mere det gik op for mig, at noget var galt, desto vildere så de ud.

Blod flød fra Timos bryst. Det gennemvædede hans dragt.

Dingo forsøgte at stoppe det ved at presse sine hænder mod blodet.

Men Anika gjorde intet. Hun blev bare stående med armene over kors.

Det sekund, jeg vågnede, var det sekund, et lyn skød gennem min krop, og mine lunger trak sig sammen i så krampagtig en bevægelse, at jeg var sikker på, der sad tyve elefanter oven på mig. Forfærdet spærrede jeg øjnene op, hev efter vejret og skubbede hektisk den gamle dyne af mig for at mærke efter, hvor lynet havde brændt mig.

“Fry? Fry, hvad sker der?” Elin var vågen og beredt.

“Jeg ... de andre ...” Ordene kom over mine læber i en underlig rækkefølge. Oppe i mit hoved var alting kaos.

“Fry, tal til mig. Fortæl mig, hvad der sker.”

Jeg rystede på hovedet og kneb øjnene sammen for at få styr på tankerne. Drømmen var et varsel. Jeg kunne mærke det. Jeg vidste bare ikke, hvad det betød.

Med store øjne så jeg mig forvildet omkring. Alt var dunkelt. I måneskinnet fangede Elin mit blik. “Her er nogen,” fik jeg endelig ud, “i huset ... her er nogen sammen med os.”

“Fry, er du sikker? Er du helt sikker?”

“Jeg er sikker. Jeg kan mærke det.” Panikken forgreb sig på mig som en pyton, der nægtede at slippe sit tag. Jeg havde ikke længere huen på hovedet. Mine ører frøs.

“Vi må væk. Vi må ud, før de finder os.” Jeg nåede ikke at sige mere, før vi begge stivnede ved lyden af bevægelse inde i rummet ved siden af.

Elin rykkede tættere på mig. Hendes ånde var varm mod mit øre. "Lige meget hvad der sker, så bliv her."

Mit hjerte dunkede i brystet, da hun gled ud af sengen.

"Læg dig under dynen. Og vær stille."

Jeg gjorde, som hun bad om. Stanken af kattepis var næsten en kærkommen dunst, i forhold til det fremmede der bevægede sig omkring inde i stuen. Mit hjerte hamrede, og sveden sprang frem under armene. Det var først, da jeg lå gemt under dynen, i den fremmede seng, i det fremmede hus, at jeg indså, hvor skræmt jeg i virkeligheden var. Efter jeg var vågnet op på Fortet, og efter jeg havde opdaget Kuben sammen med Dingo, havde frygt og angst været overfladiske følelser. Under min graviditet, og før jeg fødte en af de Fejl-fødte, var jeg ræd for det, der voksede indeni mig, for hvad der ville ske med mig, når væsnet ikke længere ville være tilfreds med pladsen i min livmoder.

Men på intet tidspunkt havde jeg været så rædselsslagen, som jeg var lige nu. Her var alting ukendt. Omgivelserne, landskabet og de mennesker, der måske boede her. Sneglene huserede udenfor, det var jeg sikker på, men hvad nu, hvis de ikke var det eneste, der ønskede at sætte tænderne i os?